PRIMA MEA LECTURĂ

Povești cu cățeluși

WINSTON

CĂȚELUȘUL DIN ADĂPOST

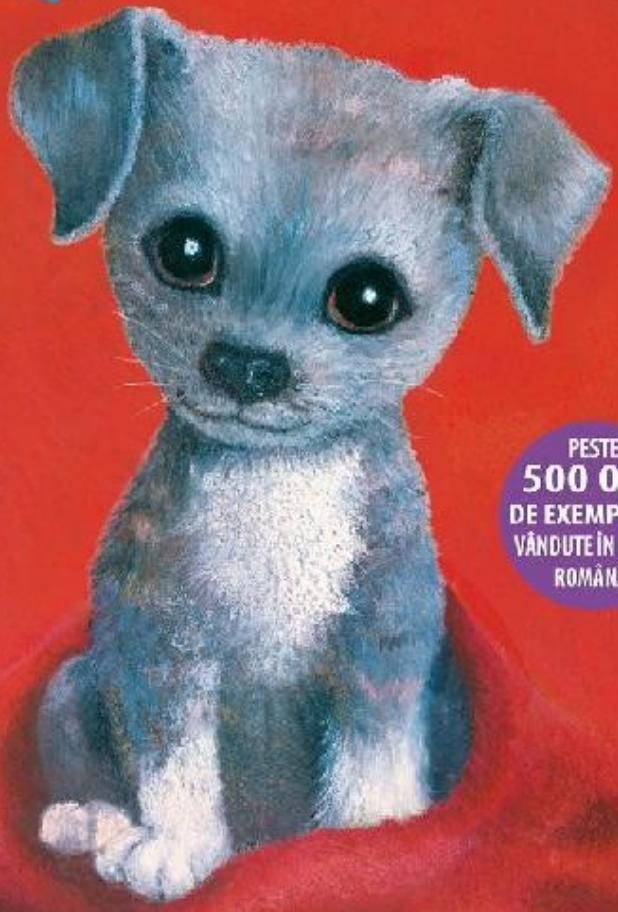

PESTE 500 000 DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN LIMBA ROMÂNĂ!

Holly Webb

Winston, cățeluşul din adăpost

Traducere din limba engleză de

Justina Bandol

EDITURA LITERA

2018

Holly Webb

The Shelter Puppy

Copyright © 2018

Copyright ilustraţii © 2018 Sophy Williams

Ediţie publicată prin înţelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe www.litera.ro

Winston, căţeluşul din adăpost

Holly Webb

Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Mihaela Banu

Corector: Păuniţa Ana

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare şi prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

WEBB, HOLLY

Winston, căţeluşul din adăpost/ Holly Webb;

trad.: Justina Bandol – Bucureşti: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3275-3

ISBN EPUB 978-606-33-5276-8

I. Webb, Holly

II. Bandol, Justina trad.

821.111

Capitolul unu

Caitlin îşi răsuci capătul cozii pe deget şi trase. Aşa făcea întotdeauna când era îngrijorată. Toată clasa părea încântată de propunerea de a veni cu o idee de organizaţie caritabilă pentru Săptămâna Comunitară a şcolii, mai puţin ea. Nu-i venea nimic în minte. Prietena ei Lily se entuziasmase, dădea întruna din mâini şi vorbea atât de repede, încât Caitlin abia dacă o înţelegea.

— Centrul unde merg eu la călărie! Am putea să-i ajutăm pe cei de acolo! Ţine de o fundaţie caritabilă care organizează cursuri de călărie pentru persoanele cu dizabilităţi, şi chiar vine o mulţime de lume. Săptămâna trecută le-am dat o mână de ajutor, a fost extraordinar! Uneori vin copii în cărucioare cu rotile, dar li se dau nişte şei speciale şi nici nu-ţi vine să crezi cum călăresc! Ai crede că până şi caii ştiu că trebuie să fie mai grijulii.

Caitlin dădu din cap. Chiar suna incredibil. De fapt, era în mod limpede o idee excelentă. Scoase un suspin abia auzit. Fiecare elev fusese rugat să propună o organizaţie caritabilă pe care şcoala ar fi putut s-o susţină. În următoarele două săptămâni trebuiau să afle cât mai multe informaţii despre ea şi apoi s-o prezinte în faţa clasei. După aceea fiecare clasă urma să voteze o singură organizaţie, iar profesorii aveau să facă alegerea finală. Dar asta însemna că şi ea trebuia să se gândească la ceva – şi Caitlin nu ştia de unde să înceapă.

Auzise, bineînţeles, despre RSPCA[1], de pildă, cea mai veche şi mai mare organizaţie de apărare a drepturilor animalelor din Marea Britanie şi din lume, sau despre centrele de dresaj al câinilor însoţitori pentru persoanele nevăzătoare. Dar James de la masa de lângă ea hotărâse deja că are să vorbească despre câinii-ghizi pentru nevăzători, pentru că vecinii lui de acasă creşteau căţeluşi pe care-i dresau în acest scop şi pe care trebuiau să-i înveţe, de pildă, că nu au voie să fugărească pisici. Deci cu animalele nu mergea...

[1] Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals (Societatea regală pentru prevenirea cruzimii împotriva animalelor)

Caitlin zâmbi şi dădu din cap la ce spunea Lily, dar n-o mai asculta de fapt pe prietena ei pălăvrăgind fără oprire despre caii de la şcoala de călărie. Se gândea cum va trebui ea să se ridice în faţa întregii clase şi să vorbească. Nu-şi dorea deloc aşa ceva. Nu-i plăcea când oamenii o pironeau cu privirea. Domnişoara Lewis îi spunea tot timpul că trebuie să vorbească mai mult în clasă, dar Caitlin făcea tot posibilul să nu se afirme. Dacă spunea ceva stupid şi toată lumea izbucnea în râs?

Aruncă o privire în jur: colegii vorbeau toţi în acelaşi timp, clasa zumzăia ca un stup. Ai fi zis că fiecare, fără excepţie, are o idee – mai puţin ea. Chiar şi Sam Marsh, care nu-şi făcea niciodată temele şi care săptămâna trecută minţise că-şi scrântise încheietura mâinii şi nu scrisese nimic timp de două zile, sălta emoţionat pe scaun şi le povestea celor din jur ce idee fabuloasă îi venise. Era ceva legat de organizaţia caritabilă pe care o susţinea clubul lui de fotbal şi care trimitea mingi şi echipamente de fotbal copiilor din Africa.

Domnişoara Lewis purta o discuţie aparent foarte serioasă cu Amy şi Tayla despre azilul de bătrâni unde locuia bunica lui Amy şi unde mama Taylei lucra pe post de asistentă medicală, spunându-le că, bineînţeles, puteau lucra la proiect împreună.

Poate să se lipească şi ea de organizaţia lui Lily? se gândi Caitlin. Dar n-ar fi fost tocmai corect, pentru că era ideea prietenei sale.

— Deci, tu ce crezi c-ai să faci? o întrebă Lily, terminând în sfârşit de povestit despre cât de isteţi erau caii de la şcoala ei de călărie.

— Nu ştiu încă... murmură şovăitoare Caitlin. O să mă gândesc eu la ceva. Poate ceva legat de animale.

Lily dădu din cap cu înflăcărare.

— Am citit într-o revistă despre o organizaţie care se ocupă de măgăruşi. Ar fi o idee.

— Mda.

Caitlin plecă ochii, învârtind creioanele de pe bancă. Chiar îi plăcea ideea organizaţiei pentru protecţia măgăruşilor, dar îşi dorea să găsească singură ceva.

— De ce-ai venit cu maşina? o întrebă Caitlin pe mama ei.

Era surprinsă. De obicei mergeau pe jos de la şcoală acasă, pentru că drumul nu dura decât vreun sfert de oră. Şi azi nu ploua.

Mama ei dădu ochii peste cap, dar zâmbea.

— Nu pot să cred! Ai uitat că azi mergem să-l vedem pe pisoiaşul lui Alice şi Sean?

— A! se învioră Caitlin.

Uitase cu totul. Mama îi spusese dimineaţă, la masă, dar, pentru că se amărâse atât de tare la şcoală, fetiţei îi zburase din minte vizita pe care o aveau de făcut.

Alice şi Sean erau verii ei, care tocmai îşi cumpăraseră un pisoi superb. Mama îi arătase lui Caitlin pozele trimise de mătuşa Jen, cu un pisoi alb cu negru ghemuit în poală la Alice. Era drăgălaş foc.

Fetiţa se îndreptă în pas vioi spre maşină. Mătuşa Jen spusese că pisoiaşul e foarte prietenos, şi Caitlin spera că o să-l poată lua în braţe.

Le deschise Sean, cu motănelul agăţat cu disperare de puloverul lui de şcoală, pe umăr. Băiatul era de-o seamă cu Caitlin, dar mergea la altă şcoală, mai aproape de casă.

— Bună, Caitlin! Sărut-mâna, mătuşă Sam! Uitaţi-l, el e Ollie.

— Vai, ce dulce e! spuse Caitlin încântată.

— Cred că vrea să iasă în curte, Sean, zise mama lui Caitlin, căci pisoiaşul începuse să coboare prudent pe pieptul băiatului. Mai bine închidem uşa şi intrăm în casă, nu?

Sean îl ridică în palmă şi-l strânse în braţe.

— Da, haideţi repede! Vrea să meargă el peste tot – e foarte băgăcios! Sunt sigur că i-ar plăcea foarte tare să iasă în curte, dar încă n-are voie.

Mama lui Caitlin închise uşa cu un gest grăbit, şi motănelul se uită curios la fetiţă dintre mâinile lui Sean. Avea ochi rotunzi, galben-aurii.

— Pot să-l mângâi? întrebă ea încrezătoare, şi vărul ei dădu din cap.

— Sigur. E foarte sociabil, zise el şi-şi mută degetele în aşa fel încât fetiţa să-l poată atinge pe pisoiaşul alb-negru.

Caitlin îl scărpină cu blândeţe pe lângă urechiuşele mătăsoase şi-l gâdilă sub bărbia albă.

— E aşa de moale! şopti ea încântată în timp ce motănelul întindea gâtul, ridica boticul şi închidea ochii.

— Îi place foarte tare să-l gâdili sub bărbie, zise Sean. Poate să stea aşa o veşnicie.

Surioara lui Sean coborî ţopăind scările şi se repezi s-o îmbrăţişeze pe Caitlin.

— L-ai văzut pe pisoiaş? întrebă ea cu însufleţire.

Sean oftă.

— Bineînţeles că l-a văzut! Uită-te la ea, îl mângâie!

Alice se bosumflă, şi Caitlin se grăbi să intervină. Îi plăcea foarte mult să vină în vizită la Sean şi Alice, dar uneori pleca de la ei cu un sentiment de uşurare că fratele ei era cu mult mai mare decât ea. Ea şi Aidan nu se certau nici pe departe atât de des ca verişorii lor. Şi era jenant când mătuşa Jen trebuia să-i mustre în faţa altora.

— Ollie e o dulceaţă, zise Caitlin, încercând să le distragă atenţia unul de la altul. Are vreo jucărioară? o întrebă ea pe Alice, şi mica ei verişoară o apucă de mână şi o trase în bucătărie.

Sean veni după ele cu Ollie.

— Asta e preferata lui! E umplută cu iarba-mâţelor.

Alice apucă un şoricel cu o coadă lungă din pene, şi Ollie se zbătu nerăbdător în braţele lui Sean, vrând să ajungă la jucărie.

Apoi, în timp ce luau împreună masa – Ollie încerca să se caţăre pe picioarele tuturor ca să ajungă la crochetele de peşte, iar Caitlin, Sean şi Alice îi dădeau pe furiş bucăţele

când mama lui Caitlin şi mătuşa Jen nu se uitau –, lui Caitlin îi veni o idee super.

— De unde l-aţi luat pe Ollie? o întrebă mama pe mătuşa Jen. Aţi citit vreun anunţ în ziar sau cum?

Mătuşa Jen clătină din cap.

— Nu, ne-am dus la adăpostul de animale. E unul lângă parcul Garland – ştii unde, nu?

— Aha! Dar credeam că acolo ţin numai câini.

— Nu, ţin şi pisici. Aveau chiar şi nişte porcuşori de Guineea. Nu cred că au în mod obişnuit, dar cineva i-a lăsat la uşa adăpostului şi cei de acolo n-au găsit încă unde să-i plaseze.

— Erau foarte drăguţi! interveni Alice. Şi scoteau nişte sunete caraghioase. Făceau iiip, iiiip!

— Ne-au plăcut şi câinii, dar, dacă eu lucrez, nu prea putem ţine un câine. Pe Ollie nu-l deranjează să stea singur acasă cel puţin o parte din zi, şi în curând o să poată ieşi în curte. O să-i punem o uşiţă pentru pisici. Mătuşa Jen oftă. Directoarea adăpostului îmi spunea că la ora actuală o duc greu, fiindcă au o mulţime de câini abandonaţi, de la oameni care nu mai pot avea grijă de ei. Iar adăpostul e pur şi simplu ticsit. Ar vrea să mai

construiască nişte cuşti în spate, dar deocamdată nu-şi permit. Trebuie să strângă nişte bani din donaţii – nu că n-ar strânge, dar le trebuie mai mult. M-am gândit să mă ofer eventual să organizez un mic târg pentru ei, cu lucruri donate de oamenii din cartierul nostru. Sau poate un marş cu o mică taxă de participare...

Caitlin scoase un mic strigăt emoţionat, şi tanti Jen se aplecă îngrijorată spre ea.

— Caitlin, ce-ai păţit, iubito? Te-ai înecat?

Fetiţa o privi radioasă.

— N-am nimic. De fapt, mă simt chiar perfect!

Căţeluşul sări în sus, nerăbdător, zgâriind sârma cu gheruţele. Una dintre fetele care aducea mâncare trecuse pe lângă uşa cuştii lui. Nu-i era propriu-zis foame – fusese hrănit, ba chiar îi rămăsese ceva prin castron. Voia doar... pe cineva.

Voia pe cineva care să tragă de celălalt capăt al frânghiei lui de jucărie sau să-l pună să alerge prin curte. Sau poate pe cineva cu care să se întreacă să prindă mingea. Şi lângă care să se ghemuiască apoi în coşul lui. Era prea mare pentru el, chiar şi cu ursuleţul vechi de pluş şi cu pledul scămoşat care-i fuseseră puse alături.

Dar nu exista nimeni. Căţeluşul era singur-singurel – şi asta nu-i plăcea deloc.

Capitolul doi

— Mi se pare o idee excelentă, Caitlin. Atâta că nu ştiu când o să putem merge acolo... Tata se uită la ea cu o privire vinovată. La sfârşitul săptămânii trebuie s-o ajut pe bunica să zugrăvească în bucătărie, iar mama ta lucrează.

— Ah! zise Caitlin amestecând în castronul cu cereale.

Voia foarte mult să meargă la adăpostul de animale. Aveau, desigur, un site pe internet, dar nu era acelaşi lucru. Ea îşi dorea să facă o prezentare bună în clasă şi i-ar fi fost imposibil dacă nu vedea locul despre care avea de gând să scrie. Se gândise şi la nişte fotografii. Avea aparatul ei foto şi putea să le tipărească şi să le arate colegilor.

— Mă ocup eu. Aidan îşi puse repede farfuria în maşina de spălat vase şi-şi apucă geanta. Ne vedem mai târziu!

Trebuia să plece la şcoală înaintea lui Caitlin, căci liceul se afla mult mai departe de casă.

— Hei, stai! Ce-ai spus? sări sora lui.

— Te duc eu acolo. Mâine. Putem să mergem cu bicicleta, nu? Mi se pare interesant. Dar sâmbătă am antrenament de fotbal, aşa că plecăm după.

Dispăru în hol, lăsând-o pe Caitlin cu privirea fixată în urma lui. În cele din urmă, fetiţa îşi aminti să strige:

— Mulţumesc, Aidan! chiar în clipa când el ieşea pe uşă.

— Nici măcar nu-i plac câinii sau pisicile! îi zise Caitlin tatălui ei, dezmeticită puţin după ce auzise uşa de la intrare trântindu-se.

— Nu e vorba că nu-i plac, scutură tata din cap. Doar că a avut întotdeauna animale mici de companie. E mai uşor să le îngrijeşti. Câtă vreme ai fost tu mică, ne-ar fi fost foarte greu să ţinem o pisică sau un câine.

Caitlin dădu gânditoare din cap. Aidan avea în dormitorul său două cuşti mari – una pentru Trevor, un şobolan bătrân, şi alta pentru un întreg trib de gerbili. Ţinea foarte mult la ei, şi lui Caitlin i se păreau simpatici, doar că puţin prea agitaţi.

Nu prea ai cum să ţii un gerbil în braţe, se gândi ea. Nu aşa cum îl ţinuse ea ieri pe Ollie. Motănelul i se înghesuise în poală în timp ce fetiţa se uita la un film cu Alice şi începuse chiar să toarcă. Caitlin zâmbi în sinea ei. Dacă se duceau la adăpost, poate mai găseau vreun pisoiaş... Un pisoiaş pufos şi elegant, ca Ollie, care să aibă nevoie de stăpân...

— Bună, Caitlin! Iar el e Aidan, nu? M-a sunat mama voastră să-mi spună că veniţi. Eu sunt Anna, fac voluntariat aici. Aş vrea să dau la medicină veterinară, aşa că fac practică în weekenduri, şi Lucy m-a rugat să vă prezint adăpostul. Lucy e directoarea, doamna cu care a vorbit mama voastră.

Caitlin dădu din cap şi ridică aparatul foto.

— Mulţumim foarte mult. Pot să fac fotografii? întrebă ea emoţionată.

De când Aidan fusese de acord să vină cu ea, abia aşteptase să ajungă la adăpostul pentru animale, dar în dimineaţa asta îşi dăduse seama că acolo avea să stea de vorbă, vrând-nevrând, cu diverşi necunoscuţi, lucru care o făcea mereu să se piardă cu firea.

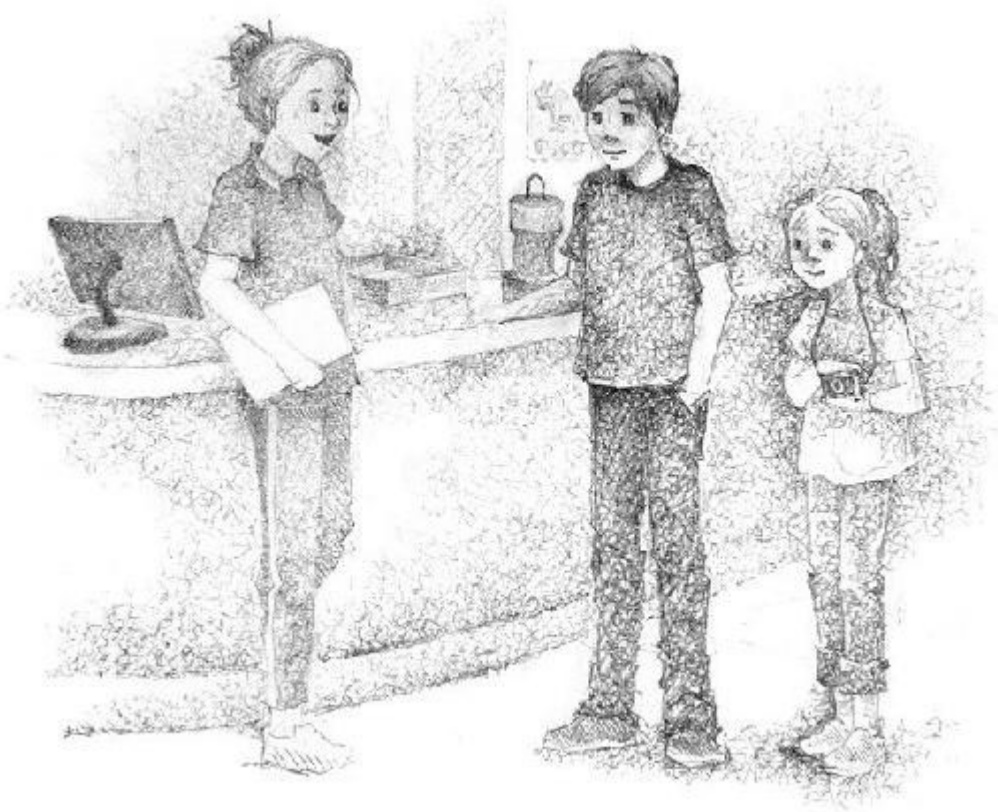

— Sigur! Lucy spunea, deci, că faci un proiect la şcoală, nu?

— Da. E pentru Săptămâna Comunitară a şcolii. O să strângem bani pentru o organizaţie caritabilă vânzând prăjiturele şi lucruri făcute de noi. Anul ăsta toată lumea poate să propună o organizaţie. Trebuie să facem o prezentare despre ea şi să spunem de ce credem noi că

merită s-o ajute şcoala. Mătuşa mea mi-a spus că încercaţi să strângeţi bani ca să construiţi nişte cuşti noi, nu-i aşa?

— Da, nişte cuşti pentru câini. Avem atât de mulţi, încât ne mai trebuie spaţiu pentru ei, oftă Anna. De fapt, ne-ar trebui întru totul mai mult spaţiu. Avem doar o curte mică în care putem să-i scoatem la aer. Deci... cu ce-aţi vrea să începeţi? Cu câinii sau cu pisicile?

— Cu pisicile, zise Caitlin hotărâtă.

Nu-şi dorise niciodată cu disperare propriul animal de companie, dar, după ce-l cunoscuse pe Ollie, începuse să-şi schimbe părerea. Motănelul fusese tare drăguţ. Iar tatăl ei spusese că nu ţinuseră câine sau pisică pentru că ea fusese mică; dar acum nu mai era chiar aşa...

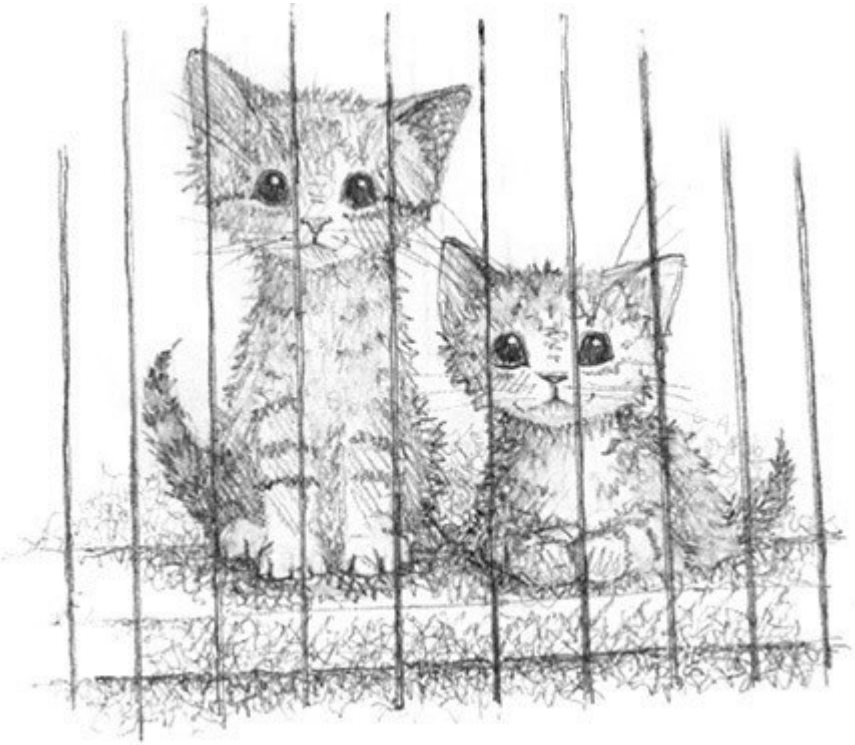

Cuştile pentru pisici erau făcute inteligent: se deschideau într-o mică porţiune de curte, afară, şi aveau rafturi pe care pisicile puteau să doarmă. Anna le povesti că celor mai multor dintre ele le place să stea undeva sus: le face să se simtă în siguranţă. Nu se omoară să doarmă pe podea. Caitlin şi Aidan se entuziasmară la vederea tuturor pisoilor – mai ales a unei perechi roşcate superbe –, dar în adăpost erau mult mai multe pisici adulte. O bună parte dintre ele ajunseseră aici pentru că proprietarii lor erau oameni bătrâni care se mutaseră în locuri unde nu mai puteau ţine pisici, le spuse Anna. Era foarte trist.

— Mergem să vedem şi câinii? propuse Anna, şi Caitlin tresări.

Se ghemuise lângă ultima cuşcă, încercând să convingă o pisică somnoroasă să se lase mângâiată, dar fără mare folos. Mâţa nu făcea decât să caşte şi să zvâcnească uşor din urechi.

— A, da, sigur! Cu toate că am făcut deja o mulţime de fotografii pentru proiectul meu. Sigur n-aveţi altceva de făcut?

— Nu, e în regulă, surâse Anna. Fac orice e nevoie să fac. Prefer să vă conduc pe voi decât să frec castroanele pentru mâncare.

Caitlin privi înapoi cu regret la pisoii roşcaţi şi porni după Anna printr-o uşă grea. Probabil adăpostul trebuia să ţină câinii şi pisicile clar despărţiţi, ca să nu iasă tărăboi.

În aripa câinilor, atmosfera era complet diferită – un haos de nedescris! Lătrăturile şi scheunatul începură de îndată ce câinii auziră uşa deschizându-se. Caitlin tresări.

— Sunt gălăgioşi, nu? zâmbi Anna larg. Câinilor le e foarte greu să stea închişi atâta vreme. Câteodată scot şi câte doi odată în parcul din apropiere. Pentru ei contează foarte mult să iasă la aer să alerge.

— Sunt atât de mulţi... murmură Caitlin, privind la coridorul lung pe care se aliniau cuşti de-o parte şi de alta.

— Şi toate sunt pline? întrebă Aidan.

— Mda, oftă Anna, conducându-i pe interval în timp ce câinii scheunau şi lătrau ca să fie luaţi în seamă.

Aproape la fiecare uşiţă râcâia nerăbdător câte o mutriţă simpatică.

— Uneori trebuie să refuzăm animale, când nu mai e loc.

Aidan aprobă din cap şi apoi se însufleţi deodată. Se lăsă pe vine şi privi cu atenţie într-una din cuşti.

— Hei, Caitlin, ia uite!

Fetiţa privi peste umărul lui la câinele dinăuntru. Era mult mai mic decât majoritatea – un căţeluş, îşi dădu ea seama.

— E foarte haios, nu ţi se pare? zise Aidan şi râse, căci căţeluşul zgârie emoţionat plasa de sârmă a cuştii.

— El e Winston. Anna veni lângă ei, să vadă la ce se uitau. E o rasă de ogar încrucişată cu altceva, nu ştim precis cu ce. Poate cu un Jack Russell – are coada ca a unui Jack Russell. Nu vi se pare frumos?

— Are o culoare superbă, zise admirativ Caitlin. N-am mai văzut niciodată aşa un câine! E dungat!

Se lăsă pe vine lângă Aidan, şi căţeluşul îşi lipi boticul de uşa de sârmă şi încercă să-i lingă pe faţă. Avea o culoare foarte frumoasă, bleu-cenuşie, cu dungi subţiri roz-piersică şi pieptul şi labele albe. Blana îi era foarte netedă, mai puţin pe coada subţire, dar înfoiată ca o perie.

— Cred că dungile ţin de genele de ogar, le spuse Anna. Mulţi ogari sunt tigraţi aşa ca el. Vreţi să faceţi cunoştinţă cu el? Pot să deschid cuşca.

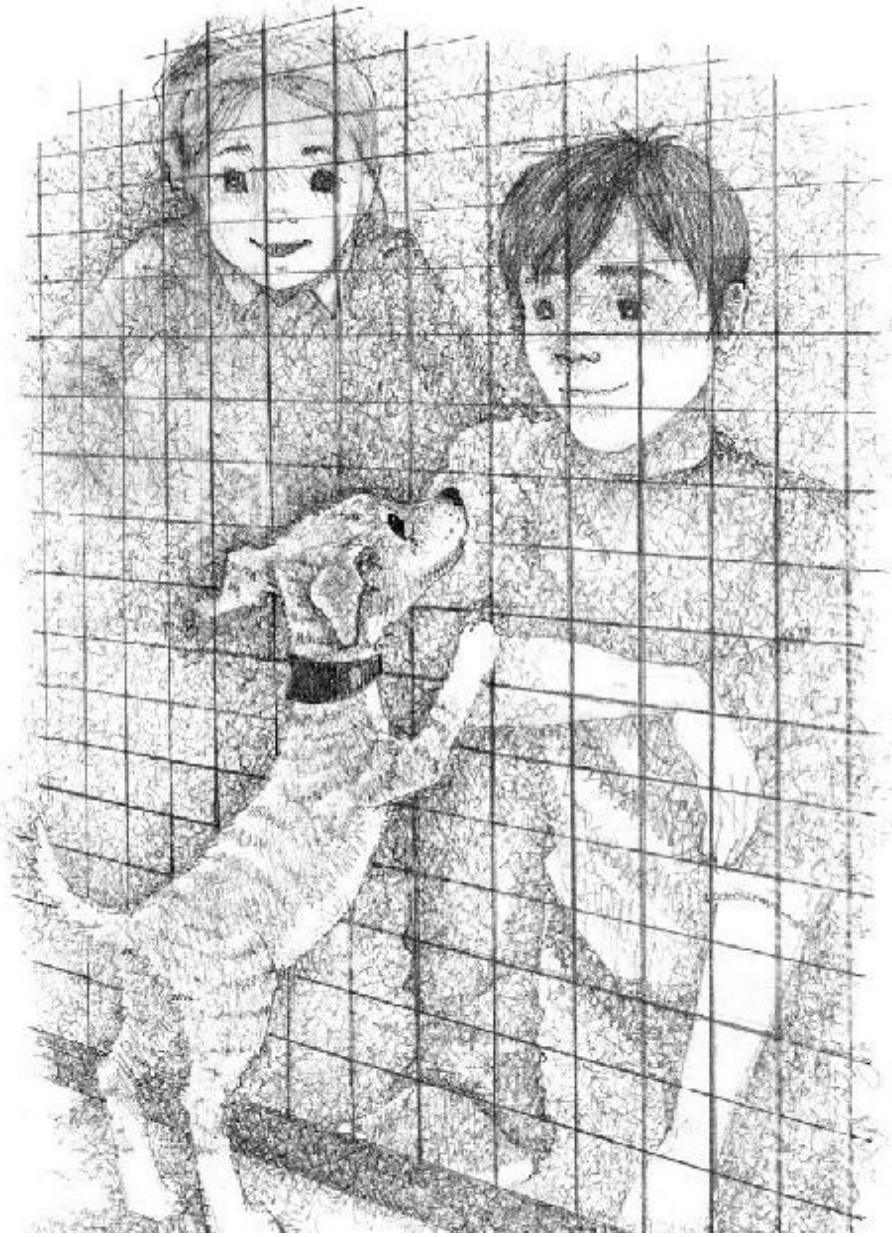

— Da, vă rog!

Caitlin se dădu în spate, lăsând-o pe Anna să descuie, şi căţeluşul extaziat sări pe ea şi pe Aidan, dând din coadă cu disperare, lingându-i şi scâncind.

— Are blăniţa ca de mătase, spuse Caitlin, trecându-şi mâna peste spinarea lui. Foarte scurtă şi fină.

— Una dintre colegele mele de voluntariat îi împleteşte un pulover. Anna se aplecă să-l mângâie şi ea pe Winston. Serios! adăugă ea când îl văzu pe Aidan strâmbându-se. Nu i-ar strica. Ogarii tind să sufere de frig, pentru că sunt foarte slabi şi au blana rară. Vrea să-i facă un pulover asortat cu dungile lui, un model de camuflaj, tot bleu-cenuşiu.

— Cât are? întrebă Caitlin. Pare micuţ.

— Cam trei luni. Anna gâdilă căţeluşul sub bărbie, apoi păru să se întristeze. Cineva i-a lăsat pe el şi pe fraţii lui la poarta secţiei de poliţie, într-o cutie de carton, şi unul dintre agenţi i-a adus aici.

Caitlin o privi îngrozită.

— Cine credeţi c-ar putea face aşa ceva?

Anna dădu din umeri.

— Nu ştiu. Probabil stăpânii nu voiau pui. Cele două surori ale lui Winston şi-au găsit cămin săptămâna trecută, şi lui îi e foarte dor de ele. Plânge de fiecare dată când trece cineva pe lângă el.

— Offff!

Caitlin înghiţi în sec. Îşi închipuia cât de trist trebuie să se simtă căţeluşul de unul singur.

El se uită la ea şi încetă să ţopăie. O privi lung, lăsându-şi capul pe o parte, şi-şi puse o lăbuţă albă pe genunchii ei, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că totul e în regulă. Că el e în regulă.

— Eşti tare dulce, îi şopti Caitlin. Nu-mi vine să cred că cineva te-a abandonat într-o cutie. Am venit aici sperând să fac cunoştinţă cu vreo pisicuţă fermecătoare, dar tu eşti chiar mai drăguţ decât o pisică. Aş avea atâta grijă de tine, dac-ai fi al meu...

Capitolul trei

— Ah, e superb! se aplecă mama peste masa pe care Caitlin îşi întinse fotografiile. Ia uite ce ochi mari căprui are!

— Ştiu! Şi cum îi stau urechile, îndoite! E preferatul meu, îl cheamă Winston. I-am făcut o grămadă de poze. Mă gândesc să-l fac poate vedeta proiectului de la şcoală. Tu n-ai vrea să alegi Adăpostul Garland ca organizaţie caritabilă dacă i-ai vedea poza? Şi dac-ai afla că a fost abandonat într-o cutie de carton?

— Chiar aşa? Mama rămase cu gura căscată. Doamne, dar e atât de drăgălaş!

— Stai să-l vezi când o să aibă pe el un pulover de lână, interveni Aidan, luând o altă fotografie a lui Winston. Caitlin, ai pozat vreun alt câine?

— Da. Doar că n-am tipărit atât de multe fotografii... Mami, pot să mai merg o dată la adăpost?

Mama păru surprinsă.

— Dar ai făcut deja o mulţime de poze! Nu cred că ai nevoie de mai multe, nu?

— Nu... N-am vrut să spun pentru proiect. Dar Anna, fata care ne-a fost ghid, face voluntariat acolo. Zicea că iese uneori cu câinii la plimbare în parc. Şi mă gândeam că aş putea să fac şi eu la fel.

— E foarte frumos din partea ta, Caitlin, dar înclin să cred că trebuie să fii puţin mai mare, zise mama, clătinând din cap.

— Am aproape zece ani, mami! Adică fac zece peste două săptămâni.

— De fapt, Anna a spus că sunt şi copii care scot câinii la plimbare. Dar nu singuri, trebuie să meargă împreună cu un alt voluntar. Aidan luă în mână o fotografie a lui Winston. Cred că a zis ceva de un formular pe care trebuie să-l completeze părinţii. Caitlin avea ochi numai pentru căţeluş şi n-a mai fost atentă.

Sora lui scoase un chiţăit şi-l strânse în braţe.

— Nu te-am auzit vorbind cu ea despre asta! Ce deştept eşti!

Aidan o bătu uşurel pe creştet, lucru care de obicei o înfuria pe Caitlin, dar în clipa asta i-ar fi iertat orice.

— După cum spuneam, s-a întâmplat pe când tu erai ocupată cu Winston. Nu m-ai fi auzit nici dacă-ţi ţipam în ureche! E foarte în regulă, mami, ajungi repede cu bicicleta la parcul Garland şi e aproape tot drumul pistă pentru biciclişti. Nu m-ar deranja să merg eu poate prima oară cu ea. Erau câţiva câini foarte interesanţi în adăpost, mi-ar plăcea să-i scot la plimbare. Iar după ce ştie drumul, Caitlin cred c-ar putea să se ducă singură. Scoase o foaie boţită de hârtie din buzunar şi i-o întinse mamei. Uite formularele! Mi le-a dat Anna, am uitat de ele. Poftim!

— Putem să mergem mâine? întrebă Caitlin uitându-se rugătoare la mama ei. După ce-mi termin temele?

Caitlin stătu toată seara să facă un panou mare despre adăpostul pentru animale, cu fotografii de câini şi pisici şi unele făcute în curtea neîncăpătoare unde animalele erau

scoase la aer. Chiar dacă n-avea să-şi convingă colegii să-l aleagă, deşi nu i se mai părea chiar imposibil, voia cu siguranţă să-i ajute pe cei de acolo.

Fotografia din mijlocul panoului îl înfăţişa pe Winston. Era cea care-i plăcuse mamei, în care căţeluşul arăta de-a dreptul mişcător cu ochii lui mari şi trişti. După cât timp petrecuse uitându-se la poze, fetiţa abia aştepta să-l vadă din nou în realitate. Duminică dimineaţă îi aduse chiar lui Aidan un sendviş cu şuncă la pat, ca să-l convingă să se scoale. Însă el înfulecă sendvişul din trei înghiţituri, îi dădu farfuria înapoi şi-şi trase pătura peste cap.

Abia după mai bine de o oră se sculă în sfârşit şi insistă să ia încă o dată masa înainte să plece. Caitlin nu putu să mănânce de emoţie. Se uită la el, numărându-i toate îmbucăturile, până când, cu un geamăt, fratele ei se dădu bătut.

— Nu pot să mănânc dacă te holbezi aşa la mine, mormăi el. Hai să mergem! O să-i scriu lui tati un mesaj să-i spun că plecăm şi că ne întoarcem până la prânz, bine? Du-te şi ia-ţi bicicleta!

Caitlin avea impresia că nu pedalase niciodată atât de repede. Aidan avusese dreptate: adăpostul nu era departe. Putea fără îndoială să facă singură drumul dacă o lăsau părinţii.

Când ajunseră la destinaţie, fetiţa se grăbi să intre în clădirea adăpostului, strângând cu teamă formularele la

piept. Dacă i se spunea că e prea mică? Ar fi fost groaznic. Dar Anna era acolo şi râse.

— Uite, Lucy, ţi-am zis eu că se întoarce!

— Avem formularele pe care i le-aţi dat lui Aidan, spuse Caitlin cu voce gâtuită şi i le întinse directoarei. Putem să

vă dăm o mână de ajutor? Să-i scoatem pe căţei la plimbare?

Aidan veni şi el înăuntru după ce legase bicicletele, şi Lucy le zâmbi amândurora.

— Bineînţeles. Parcurse repede formularul cu privirea. Da, avem toate numerele de telefon necesare şi le-aţi completat bine. Trebuie să vă explicăm însă câteva reguli de igienă şi de securitate înainte să plecaţi cu câinii. În primul rând, n-o să puteţi scoate decât câinii mai mici, Caitlin. Foarte mulţi dintre câinii de aici nu sunt învăţaţi să meargă în lesă, aşa că riscă să vă dea bătăi de cap. Dar o să vă trimitem împreună cu un voluntar adult.

Caitlin încuviinţă. Se aşteptase la asta – să nu fie lăsată să iasă, de pildă, singură cu vreun labrador uriaş.

— Şi uneori avem nevoie ca voluntarii să stea aici, în adăpost, adăugă Lucy. E foarte util chiar şi numai să vă jucaţi cu câinii în curte.

— Nu ne deranjează, nu? zise Aidan, uitându-se la Caitlin. Şi putem să vă ajutăm şi cu pisicile. Anna spunea că aveţi nevoie de oameni care să le spele.

— Da, şi să stea cu cele mai tinere, încuviinţă Lucy. Bun, perfect atunci. Anna, uite ce zic eu: nu vrei să-i scoţi pe Aidan şi Caitlin cu câţiva dintre câinii mai mici în curte, mai întâi? Asta se numeşte, oficial, socializare, completă

ea, dar de fapt înseamnă că le arătaţi cum să se distreze împreună.

Caitlin dădu nerăbdătoare din cap. Părea o sarcină care i se potrivea mănuşă: să-şi petreacă toată dimineaţa jucându-se cu câinii. Nu avu curaj să întrebe dacă şi Winston se număra printre câinii mai mici despre care vorbise Lucy. La urma urmei, nu venise ca voluntar numai pentru el...

Se auzi uşa de la intrare, şi Winston sări imediat în patru labe, plin de speranţă, dând jucăuş din coada subţire. Veneau după el? Putea să iasă, oare? Râcâi nerăbdător sârma cu ghearele, se ridică pe picioarele din spate şi scheună.

Nu. Erau doar în trecere. Căţeluşul se lăsă în jos şi rămase să se uite amărât cum doamna mergea mai departe şi deschidea alte uşi. Le punea câinilor lese, deci aveau de gând să-i scoată afară.

Îşi pleoşti coada şi se trânti pe pernă, cu bărbia pe labe.

Apoi, una din urechile îndoite îi zvâcni uşor, şi căţeluşul privi într-o parte. Se întorcea oare cineva? Auzea paşi apropiindu-se. Se încordă, gata să sară la uşă, sperând că n-o să treacă şi de data asta mai departe...

Uşa cuştii se deschise, şi el sări în sus, scheunând de bucurie. Da! Îl luau şi pe el! Se roti înnebunit prin cuşcă, lătrând, scâncind şi ţopăind. La plimbare – ura! ieşea în curte!

Ştia că trebuie să stea liniştit ca să-i fie prinsă lesa de zgardă, însă era prea entuziasmat. Continuă să latre şi să ţopăie până când fetiţa îngenunche şi îl ţinu strâns, pentru ca băiatul mai mare să-i poată pune lesa. O împunse uşor cu botul, o linse pe obraz şi o simţi că râde. Se zvârcoli atâta, încât i se căţără în poală şi atunci îi simţi braţele cum îl strâng deodată, calde.

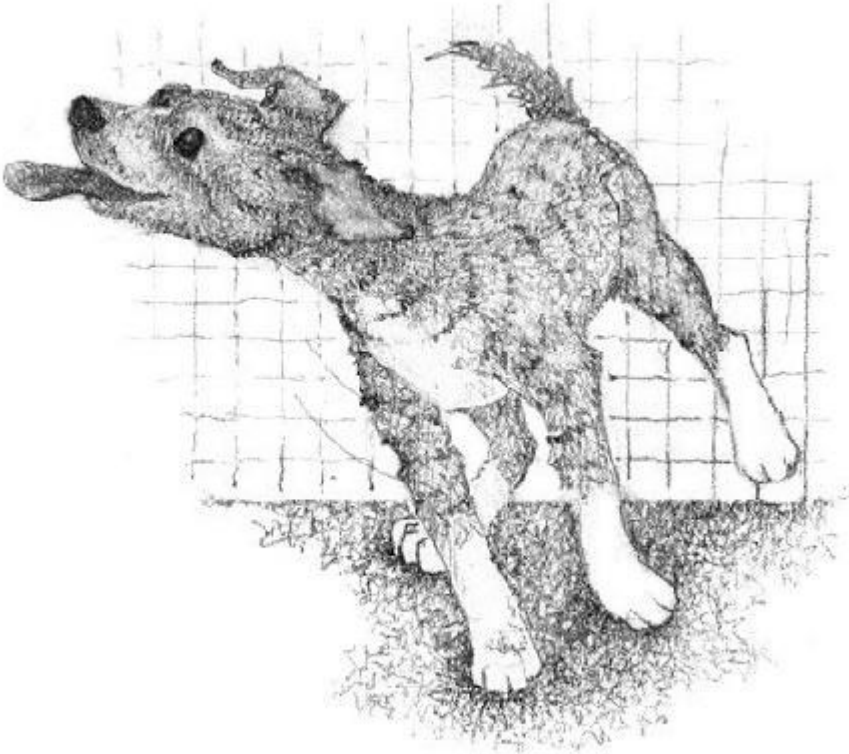

Capitolul patru

Caitlin râse încetişor: Winston i se învârtea printre picioare şi ţopăia de bucurie la capătul lesei.

— Cum îl faceţi să meargă cuminte undeva? o întrebă Aidan pe Anna.

El ţinea un mic terier maroniu pe nume Billy, iar Billy îl privea pe Winston cu urechile turtite, parcă îngrozit.

— Se mai linişteşte când iese pe stradă şi are la ce să se uite şi ce să miroasă. De fapt, când va creşte, cred că va fi un excelent alergător. Ogarii pitici englezi sunt cunoscuţi

pentru viteză – sunt înrudiţi cu ogarii cenuşii, doar un pic mai mici.

— Am citit puţin despre ei pe net, recunoscu Caitlin. Pe unul dintre site-uri spunea că, dacă le dai drumul din lesă, pot să dispară, şi nu mai ai nicio şansă să-i prinzi.

— Exact. Winston nu e poate atât de rău, pentru că e numai pe jumătate ogar, dar noilor lui stăpâni va trebui oricum să le spunem că e preferabil să rămână în lesă până când sunt siguri că e foarte bine dresat. Uitaţi, aici e curtea! Putem să-i lăsăm aici pentru că e închisă pe toate părţile, dar trebuie să-i supraveghem ca să-i vedem cum se înţeleg.

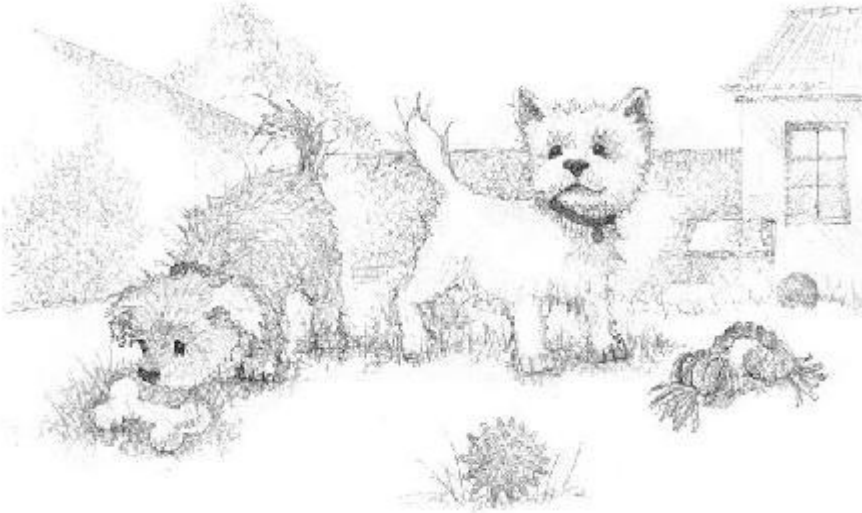

Anna deschise o uşă care dădea spre un spaţiu mic, înconjurat cu gard şi acoperit cu iarbă smotocită, presărată cu mingiuţe de cauciuc muşcate şi cu jucării de sfoară. Apoi se lăsă pe vine şi desfăcu lesa lui Pickle, terierul alb blănos pe care-l scosese din cuşcă.

Cei doi câini mai bătrâni porniră atenţi cu botul prin iarbă, dar Winston ţopăi pe lângă ei de îndată ce Caitlin îi desfăcu lesa. Ţâşni apoi prin curte, ignorând jucăriile pe

care Billy şi Pickle începuseră să le adulmece, şi porni în salturi nebuneşti.

— Văd că-i place foarte mult afară! îi spuse Caitlin Annei, uitându-se la el cum se zbenguie prin curte.

— Adevărul e că i-ar prinde bine un spaţiu mai mare, zise Anna. E abia un căţeluş, dar vezi ce puternice îi sunt picioarele din spate?

Caitlin dădu din cap şi apoi râse: Winston venea în goană spre ei. Ai fi zis că într-o clipă avea să se repeadă direct spre ea şi Anna şi să se ciocnească de ele, dar în ultimul moment coti într-o parte şi sări în sus s-o lingă pe Caitlin pe braţ.

— E obrăznicuţ! clătină Anna din cap. Pare să-i placă foarte mult de tine. Poate, dacă vii după ore în timpul săptămânii, Lucy o să te lase să-l scoţi în parc. Atunci o să poată alerga şi el mai mult. N-are nevoie de foarte multă mişcare acum, pentru că e micuţ, dar i-a plăcut foarte mult când l-am scos mai deunăzi.

Caitlin dădu din cap, şi ochii îi străluciră. Anna credea că Winston o place! Se uită la el cum o zbugheşte în celălalt capăt al curţii şi se lăsă pe vine, bătându-se uşor pe genunchi. Oare Winston avea să înţeleagă ce vrea să-i transmită? O să vină?

Dar căţeluşul se năpusti înapoi de-a curmezişul curţii şi se aruncă asupra ei, scoţând nişte mârâieli de bucurie cum Caitlin nu mai auzise niciodată până atunci.

— Da, eşti o dulceaţă, ştiai? zise ea râzând, căci Winston o linse pe urechi şi apoi sări în iarbă să se frece cu spinarea de pământ, dând din lăbuţe în aer şi scâncind încă de bucurie.

Aidan veni lângă ea, în picioare.

— Caitlin, serios, ce i-ai făcut de e atât de fericit?

Mama o aduse la adăpostul pentru animale marţi după-amiază. Fetiţa voise să meargă luni, dar atunci avea ora de înot. Sperase să-l poată scoate pe Winston la plimbare, dar nu se simţi suficient de curajosă să i-l ceară lui Lucy. Data viitoare, îşi promise ea. Fu pusă în schimb să-l scoată pe Pickle în parc, împreună cu Christine, unul dintre voluntarii mai în vârstă. În drum spre Pickle îl salută totuşi şi pe Winston.

— Vin de ani de zile aici să dau o mână de ajutor, îi povesti Christine. Locuiesc într-un apartament unde n-am voie cu

animale de casă, aşa că îmi place foarte mult să-mi pot petrece o parte din timpul liber cu câinii din adăpost.

— Şi nu vă e dor de ei? o întrebă Caitlin după o vreme. Când îşi găsesc stăpâni, vreau să zic.

La început se sfiise să discute cu Christine, dar pe urmă uriaşul husky pe care îl ducea Christine îşi încurcase lesa în jurul picioarelor ei şi o făcuse să se împiedice. Până când Caitlin o ajutase să se pună din nou pe picioare şi să-şi scuture noroiul de pe haină, mare parte din sfială îi dispăruse.

— Ba da, bineînţeles. Dar, pe de altă parte, dacă te gândeşti la noii lor stăpâni şi la cât sunt de fericiţi acum... Oamenii ne trimit uneori fotografii cu ei – atunci ai întotdeauna un sentiment de satisfacţie. Christine o privi cu un zâmbet. Ştiu la care din ei te gândeşti acum. Corcitura aia de ogar, Winston. E superb, nu?

Caitlin o privi surprinsă.

— Ai stat zece minute de vorbă cu el prin uşiţă în prima zi! Uite ce-i! Nu vrei să-i ducem pe aceştia doi înapoi – cred că Pickle s-a plimbat oricum de ajuns – şi să vedem dacă Lucy ne lasă să-l luăm pe Winston? Pun pariu că şi lui Millie i-ar plăcea o plimbare. E corcitura de labrador din cuşca de lângă uşă.

Plimbarea cu Winston fu şi mai plăcută decât joaca în curtea adăpostului. Caitlin nu-şi dăduse seama ce viteză putea să prindă căţeluşul. Trebui să fugă şi ea, pentru că nu-l putea lăsa din lesă, şi alergă după el, gâfâind şi râzând. Din fericire, Winston zburda în toate părţile cam de trei ori mai departe decât ea, gonind întruna înainte şi-napoi.

— Poate are nevoie de o lesă din aceea extensibilă, spuse Christine când îi ajunse din urmă şi o văzu pe Caitlin că gâfâie, cu mâinile pe genunchi, iar căţeluşul se uită la ea nerăbdător.

— Nu! scheună Caitlin, apoi se înroşi. Scuze... Doar că... am citit despre asta pe un site. Sunt periculoase pentru ogari, pentru că ei sunt foarte rapizi. Dacă trag de lesă până la lungimea maximă şi pe urmă ea se opreşte brusc, poate să-i rănească destul de tare la gât. Lor le prinde cel mai bine o lesă lungă pe care stăpânul s-o ţină în mai multe bucle. Sau, dacă vrei neapărat să foloseşti o lesă extensibilă, trebuie s-o foloseşti împreună cu un ham care să-l cuprindă pe la mijloc, nu cu o zgardă.

Caitlin îşi puse mâinile în jurul umerilor micuţi ai lui Winston, încercând să-i arate lui Christine ce vrea să spună, şi Christine îi zâmbi larg.

— Nu ştiam asta. Ai făcut săpături, din câte văd.

Caitlin se îmbujoră şi mai tare.

— A trebuit, pentru proiectul meu de la şcoală, explică ea.

— Nu pentru că te-ai îndrăgostit de micul ogar?

— Uf, ba da, poate şi de asta.

Caitlin oftă. După ora de înot din seara trecută stătuse multă vreme pe laptopul mamei căutând informaţii despre ogarii pitici englezi. Sunetele caraghioase pe care le scotea Winston păreau să fie specifice rasei. Existau chiar filmuleţe pe internet cu stăpâni care-şi puneau câinii să

„cânte” astfel. Şi o mulţime de poze cu ogari pitici englezi pe canapele sau furişându-se în paturile stăpânilor!

Caitlin şi-l imagină pe Winston urcând la ea în pat şi vârându-se sub pătură. Ogarii trebuiau să aibă pleduri în care să se învelească – citise asta pe mai multe website-uri. Pentru că erau atât de slabi, le era greu să-şi păstreze căldura corpului. Şi, într-adevăr, cu toate că era doar pe jumătate ogar pitic englez, Winston era cu siguranţă costeliv.

— Deci când trebuie să discuţi cu cei de la şcoală despre adăpost? o întrebă Christine. Când mi-ai povestit mai devreme, mi s-a părut că eşti puţin emoţionată.

— Lunea următoare, zise Caitlin şi se scutură uşor, speriată. Prietena mea Lily abia aşteaptă. Aşa e ea, îi place să evolueze în faţa tuturor. Dar eu nu mă simt bine deloc când se uită toată lumea la mine. Clătină apoi hotărâtă din cap. Nu contează, oricum o să-mi fac prezentarea. Dacă e ales, adăpostul o să intre pe o listă scurtă cu alte şapte propuneri, câte una din fiecare clasă, din care vor trebui să selecteze directorul şi profesorii. Şi pe urmă şcoala face tot felul de lucruri ca să sprijine asociaţia caritabilă aleasă: organizează baluri cu taxă de participare, diverse activităţi distractive, face chiar şi o spălătorie de maşini... şi... vinde prăjituri. Anul trecut am strâns aproape o mie de lire! N-ar fi oare de ajuns ca să mai cumpăraţi nişte cuşti pentru câini?

Christine încuviinţă.

— Ba da, sigur. Ar fi minunat să ne mai vină nişte bani. Dar chiar şi ceea ce ai făcut tu în seara asta e un mare ajutor, să ştii. Dacă n-ai fi venit tu azi, Pickle şi Winston n-ar fi fost scoşi în parc.

— Da, probabil. Caitlin întinse mâna şi mângâie urechile mătăsoase ale micului ogar. Dar poate eu şi prietenii mei am putea să strângem nişte bani şi în afara şcolii. Îmi doresc foarte tare să fac mai mult.

Winston se aşeză pe iarbă, cu ochii închişi şi cu botul îndreptat în sus. Îi plăcea la nebunie să-l mângâie cineva pe urechi. Fetiţa i le prefira acum încet printre degete şi râdea uşor. Părea şi ea fericită. Afară era soare şi cald, şi alergaseră împreună prin tot parcul – iar el alergase atât de repede, încât acum se simţea epuizat şi relaxat, mai ales când Caitlin îşi făcea de lucru cu urechile lui. Se tolăni cu botul pe labe şi mârâi somnoros, dar fericit.

— Toarce! şopti Caitlin. N-am ştiut că şi câinii torc!

— Nici eu, zise Christine râzând. Dar chiar aşa sună!

Căţeluşul se răsuci pe spinare, încă torcând şi dând din lăbuţe în aer.

— Trebuie să ne întoarcem, Winston, îl îndemnă Caitlin cu blândeţe. Gata, acasă! Christine, am impresia că a adormit! Probabil am alergat prea mult cu el azi.

— Mda, e abia puiuţ.

Winston abia dacă observă când Caitlin îl luă în braţe. Pleoapele îi tremurară puţin, şi el se strânse mai tare în fusta ei de şcoală. Micul hârâit somnoros se preschimbă într-un sforăit mărunt.

Caitlin sări atentă de pe creanga copacului stufos din curte şi se uită la poster.

— Scrisul e puţin înclinat, zise Sean, mijind ochii, dar Lily îi aruncă o privire ucigătoare.

— E foarte frumos, Caitlin, zise ea. Nu te mai urca în copac, se leagănă prea tare, mi s-a tot părut că ai să cazi. Şi nu contează dacă e scris puţin într-o parte, mesajul e foarte clar.

Caitlin se strâmbă.

— Măcar voi îl puteţi citi. A trebuit să-l înghesui pe „animale” pentru că nu mai aveam loc. În fine.

— Pot s-o cumpăr pe asta? întrebă Alice atentă, ridicând o păpuşă Barbie dintr-una din plasele pe care Lily le îngrămădise pe masă.

— Ai vreun ban la tine? întrebă Caitlin, surprinsă.

— Nu... Pentru că mama n-a avut mărunt şi nu ne-a putut da banii de buzunar. Dar îţi plătesc mai târziu, promise Alice.

— Mamei i s-a părut o idee excelentă, îi spuse Lily lui Caitlin. Am făcut în sfârşit curăţenie în dulapul din colţul camerei. Şi ia uite ce ne-a trimis! Scotoci într-una din genţile cu care venise şi deschise o cutie mare cu prăjiturele cu cereale. A spus că putem să le mâncăm sau să le vindem, nu se supără.

— Să le vindem! zise Caitlin în aceeaşi clipă în care Alice şi Sean spuseră:

— Să le mâncăm!

— Ei, foarte bine. Puteţi să luaţi fiecare câte una, dar pe restul le vindem.

Ocoli masa ca să se uite din faţă şi o admiră. Puseseră la vedere mai multe exemplare din pozele pe care le făcuse ea şi o descriere a noului spaţiu pe care adăpostul voia să-l construiască pentru câini. Pe asta o găsise pe site-ul lor. Mama o ajutase să coacă o tavă de negrese, şi mătuşa Jen îi trimisese prin Alice şi Sean nişte prăjiturele cu orez expandat şi ciocolată.

Acum nu mai aveau nevoie decât de clienţi. Problema era că strada pe care stătea Caitlin nu era atât de aglomerată. O oră mai târziu, Alice se bosumflase, pentru că verişoara ei n-o mai lăsa să mănânce din prăjituri, iar Sean hotărâse că, dintre jucăriile vechi pe care le adusese la vânzare, pe mai mult de jumătate le voia înapoi. Îi vânduseră nişte negrese doamnei Marsh, vecina de peste gard, dar cam atât.

— Cum merge? o întrebă mama ieşind pe treptele de la intrare.

Caitlin oftă şi se trânti pe iarbă.

— Nu trece nimeni. Am făcut toate prăjiturile şi tot ce trebuie, dar n-avem clienţi.

— Of, fir-ar! Lasă, nu-i nimic! Sunt sigură că o să fie bine.

După zece minute, lui Caitlin tocmai îi dădea prin cap să renunţe, când o văzu pe Lily venind în fugă pe stradă. Plecase cu câteva prăjituri să încerce să le vândă uneia din prietenele ei care locuia pe o stradă vecină.

— Caitlin! Vine fratele tău, cu o mulţime de oameni!

Fetiţa se ridică de pe iarbă şi alergă să vadă înspre ce arăta Lily.

— Unde-a fost? întrebă Lily. Cine sunt?

— A fost la fotbal. Uau, e toată echipa! Caitlin se repezi înapoi în spatele mesei. E şi echipa adversă, din câte-mi dau seama. Cred că mama l-a chemat. Scoateţi toate prăjiturile! Aranjaţi cât mai frumos!

Caitlin nu crezuse că jucătorii de fotbal aveau să fie interesaţi de jucăriile ei vechi sau de ale lui Lily, dar

probabil mulţi dintre ei aveau surioare mai mici. Când plecară, pe masă nu mai era nici fărâmă de prăjitură, iar majoritatea jucăriilor fuseseră şi ele vândute.

— Am strâns treizeci şi cinci de lire! exclamă Lily, răsturnând la loc monedele în cutia de îngheţată în care ţineau banii din vânzări.

Caitlin o îmbrăţişă şi apoi îl strânse în braţe şi pe Aidan.

— Mulţumesc, mulţumesc mult de tot! În după-amiaza asta mă duc la adăpost. O să le dau banii chiar azi!

Capitolul cinci

Domnişoara Lewis o privi bucuroasă pe Lily şi scrise pe tabla albă numele centrului de călărie.

— Bravo, Lily, ai avut o idee excelentă! Bun... Caitlin, tu urmezi.

Caitlin ştia că e rândul ei, pentru că merseseră în ordine de la o masă la alta. O ascultase pe prietena ei cu inima bubuindu-i atât de tare, încât avea impresia că îi bate în gât, iar mâinile îi îngheţaseră.

Nici nu-şi dădu bine seama cum ajunsese în faţa clasei. Toată lumea o privea. Caitlin se uită şi ea lung la ceilalţi şi

apoi întoarse ochii spre fotografia lui Winston din mijlocul panoului. El o privi cu uriaşii lui ochi întunecaţi.

Caitlin trase aer în piept şi începu:

— Organizaţia pe care am ales-o se numeşte Adăpostul Garland pentru animale. Nu e departe de aici, lângă parcul Garland.

Primeşte o mulţime de câini şi pisici în fiecare lună şi are mereu nevoie de bani. El este Winston... arătă ea spre imagine. Are abia trei luni. Nimeni nu-i ştie exact vârsta, pentru că a fost lăsat la poarta secţiei de poliţie într-o cutie de carton...

Auzi exclamaţiile care urmară, şi toată lumea se aplecă înainte, şuşotind, să se uite la fotografie, încât domnişoara Lewis trebui să le facă tuturor semn să păstreze liniştea.

De aici, prezentarea i se păru lui Caitlin mult mai uşoară, şi fu aproape uimită când ajunse la sfârşit. Trecuse parcă mult mai repede decât atunci când exersase acasă cu tata! Şi toată lumea o aplaudă!

— A fost foarte bine, Caitlin! Ce câine superb! Şi pisicuţele sunt foarte simpatice. Bun, mai avem două persoane şi apoi putem să votăm. Lakshmi, e rândul tău.

— Bravo! îi şopti Lily. Credeam că eşti foarte emoţionată, aşa mi-ai spus, dar să ştii că n-ai părut deloc aşa.

— Chiar am fost! îi zâmbi Caitlin uşurată. A trebuit să stau cu ochii la Winston ca să mă pot concentra.

Lily oftă.

— O să trebuiască să vin şi eu la adăpost să-l văd, e prea frumuşel.

La sfârşitul dimineţii, pe tablă erau trecute douăzeci şi şapte de organizaţii caritabile diferite. Domnişoara Lewis spuse că aveau să voteze după pauza de prânz, ca fiecare să aibă puţin timp să se gândească.

— Eu votez pentru adăpost, promise Lily deschizându-şi cutia cu sendvişuri. Poate aş fi votat aşa chiar şi dacă aveam voie să votăm pentru propria noastră organizaţie. Nu-mi vine să cred că cineva a putut să lase nişte căţeluşi atât de mici într-o cutie de carton.

— Şi eu votez pentru tine, zise James aplecându-se peste masă. Şi o să-i pun pe mama şi pe tata să se uite pe site-ul adăpostului. Îi rog de nu ştiu când să-mi ia un căţel şi acum în sfârşit par să se fi hotărât. Câinele ăsta e atât de frumos, că sigur ar convinge-o pe mama. Şi pun pariu că şi tatei i-ar plăcea.

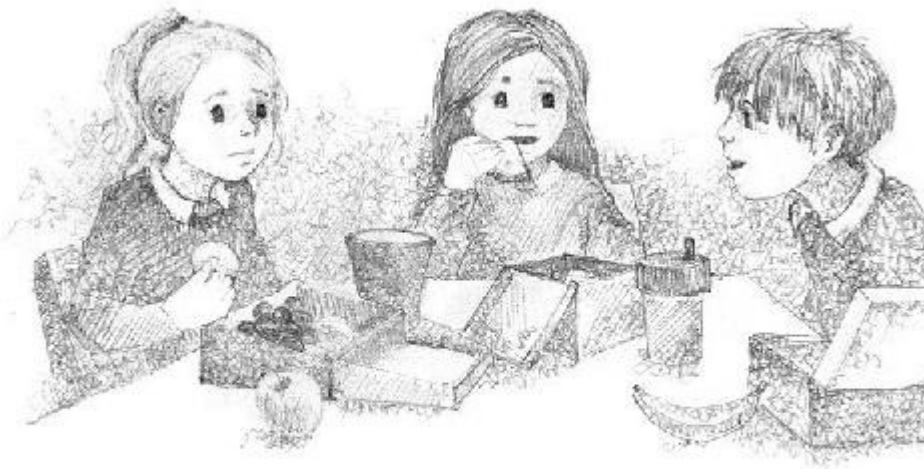

Caitlin se uită fix la el şi încercă să zâmbească. Bineînţeles că voia ca toţi colegii ei să voteze pentru adăpost. Şi evident că voia ca Winston să aibă un alt cămin. Dar... nu încă. Ea şi Christine aveau de gând să-l înveţe să meargă cuminte pe stradă. Găsise chiar un model potrivit pentru un fel de eşarfă pentru ogari şi avea de gând să-i împletească una cu ajutorul mamei. Dar, dacă Winston îşi găsea aşa de repede stăpân, n-ar mai fi avut timp. Căţeluşul ar fi trebuit să mai stea în adăpost câteva zile...

Fetiţa înghiţi în sec. De fapt, nu voia ca Winston să-şi găsească niciun stăpân.

— Eşti minunată, Caitlin! o strânse în braţe Lucy. Ar trebui să fii mândră de tine. Se uită la fetiţă şi lăsă capul pe o parte. Hmmm, nu pari prea fericită pentru cineva care tocmai a convins o şcoală întreagă să voteze pentru organizaţia ei caritabilă preferată.

Caitlin plecă privirea.

— Toată lumea a fost de părere că Winston e foarte drăguţ când le-am arătat ieri fotografiile, spuse ea. James de la mine din clasă îi roagă de multă vreme pe părinţii lui să-i cumpere un câine şi a zis că vrea să li-l arate pe Winston pe site. Apoi a venit la mine în curtea şcolii azi-dimineaţă şi a zis că mama lui o să vă sune astăzi ca să vină să-l vadă pe Winston. Probabil în weekend.

— Aaaa... Am înţeles, o strânse Lucy din nou la piept. Ăsta e cel mai greu lucru când faci voluntariat aici. De ce crezi că am patru pisici acasă?

— Patru? Caitlin râse şi se smiorcăi în acelaşi timp.

— Dap. N-am putut să rezist... Mi-aş lua şi câini, doar că nu stau suficient acasă. Iar pisicile nu m-ar ierta niciodată.

Caitlin dădu din cap.

— Părinţii mei lucrează amândoi. Nu întotdeauna însă în acelaşi interval de timp. Am început să mă gândesc că am putea să ne luăm şi noi un câine. Unul micuţ, pentru că n-avem o casă prea mare. Am putea să-l scoatem la plimbare eu şi fratele meu. Am încercat să-mi fac curaj să vorbesc cu ei despre asta, dar mi-a fost teamă că vor zice nu. Noi întotdeauna am avut animale mici de companie – tata are un peşte, iar fratele meu are gerbili şi un şobolan. Caitlin se smiorcăi din nou. Dar acum e prea târziu.

— Îţi promit că vor mai fi câini de care să te îndrăgosteşti, zise Lucy cu blândeţe. Şi gândeşte-te cât de fericit va fi Winston cu cineva care-i poate acorda toată atenţia pe care şi-o doreşte.

Caitlin dădu din cap. Bineînţeles că voia ca Winston să fie fericit. Dar voia ca ea să-l facă fericit.

— Vii în weekend? o întrebă Lucy. Trebuie să ştiu cine vine, ca să mă gândesc cum împart câinii la plimbare. Anna o să fie aici, dar Christine e plecată.

— Mama zice că pot să vin sâmbătă. Dar nu şi duminică, pentru că e ziua mea.

— A, ce frumos! Şi ce faci, dai o petrecere?

Caitlin scutură din cap.

— Nu ştiu. Mama e cu organizarea. Vine prietena mea Lily, şi o să mergem într-un loc anume, dar e surpriză. Anul trecut ne-am dus la plajă, a fost super. Dar mama zice că anul ăsta prognoza meteo nu e prea grozavă pentru sfârşitul săptămânii.

Şi, cine ştie de ce, Caitlin se simţea pur şi simplu lipsită de entuziasm, orice-ar fi făcut. Aproape că ar fi preferat să stea aici, la adăpostul pentru animale, şi să-şi petreacă împreună cu Winston puţinul timp care le rămăsese. James şi familia lui n-aveau să-l poată lua acasă, chiar dacă veneau sâmbătă, până când Lucy sau unul dintre ceilalţi angajaţi nu mergea la ei acasă să inspecteze viitorul cămin al căţeluşului. Lui Caitlin îi mai rămâneau doar câteva zile să-şi închipuie că Winston e al ei.

Puiul de ogar se repezi spre celălalt capăt al curţii, urmărind mingea. O scutură cu îndârjire timp de un minut, apoi îi dădu drumul şi se grăbi să se întoarcă la Caitlin.

— Trebuie să mi-o aduci mie, prostuţule! îl mângâie ea pe urechi.

Winston se rezemă de ea. Caitlin nu alerga prin toată curtea cu el, cum făcea de obicei, râzând din tot sufletul. Se aşezase pe iarbă, cu un braţ pe după genunchi, şi îl mângâia întruna.

Era plăcut – Winston se dădea în vânt după dezmierdări. Dar azi ceva părea să fie altfel. Îşi lăsă botul pe genunchiul

ei şi se uită la ea îngrijorat. Ceva nu era bine. Ea nu era bine.

— Ce s-a întâmplat, Winston? Hai, înc-o dată!

Fetiţa aruncă mingea spre celălalt capăt al curţii, dar căţeluşul n-o mai luă la fugă după ea. Îi dădu în schimb ei ocol şi, cu pas hotărât, i se sui în braţe, ghemuindu-se pe jumătate în hanoracul ei. Era caldă, adevărat, dar nu de asta. Voia pur şi simplu să fie aproape de ea.

Caitlin avea nevoie de el.

Capitolul şase

— E colegul tău de şcoală? murmură Lucy către ea, în timp ce James şi părinţii lui urcau treptele.

— Da, zise Caitlin cu un nod în gât.

— Vrei să te duci să te ocupi puţin de pisici? îi propuse cu delicateţe directoarea. Ştiu ce sentimente ai faţă de Winston, aşa că nu-i nevoie să fii aici dacă te întristează.

Caitlin clătină din cap.

— James ştie că sunt aici. Ar fi ciudat să nu-l salut.

— Iar lui Winston îi place de tine, observă Lucy. Probabil o să fie ceva mai puţin sfios dacă eşti şi tu prin preajmă. Bună ziua! Sunteţi familia Logan? Aţi venit să-l vedeţi pe Winston?

Caitlin o recunoscu pe mama lui James din curtea şcolii. Sora lui era cu un an mai mică decât ei şi învăţa la aceeaşi şcoală.

— Bună, James! Salut, Abbie!

— Caitlin face voluntariat la adăpost, le explică Lucy.

— Da, ea a fost cea care i-a arătat lui James fotografia lui Winston, spuse tatăl băiatului, zâmbindu-i. Pare câinele perfect pentru noi. Mulţumim, Caitlin!

Fetiţa surâse, mai degrabă silită. Se gândi că zâmbetul ei arată probabil puţin fals, dar nimeni nu păru să observe.

— Să-l scot pe Winston din cuşcă şi să-l aduc în curte? îi propuse ea lui Lucy.

Când cereau să vadă un anumit câine, vizitatorii aveau voie să petreacă puţin timp cu el în curte sau într-o sală mică de joacă, ca să vadă dacă se înţeleg.

Caitlin o luă în grabă spre cuşti şi o deschise pe cea a lui Winston. Cu toate că se simţea profund nefericită, nu putu să nu râdă văzându-l cum ţopăie în timp ce ea încerca să-i pună lesa. Îi plăcea enorm când căţeluşul era aşa de entuziasmat.

— O să cunoşti nişte oameni foarte drăguţi, îi şopti ea, izbutind în sfârşit să-i prindă lesa de zgardă. S-ar putea chiar să te ia acasă la ei. Pun pariu că James ar fi încântat dacă ai vrea să dormi în pat la el. Şi o să te scoată des la plimbare! O să fie super. S-ar putea doar să trebuiască să

te obişnuieşti cu pisica lor, atâta tot, adăugă ea, amintindu-şi că James vorbise despre un motan şi despre cum căţeii pe care vecinii lui îi antrenau ca să devină însoţitori ai persoanelor nevăzătoare nu-l băgau în seamă.

Caitlin îl conduse pe Winston afară în curte, unde James şi familia lui îi aşteptau împreună cu Lucy.

— Ah, e şi mai simpatic decât în fotografii! exclamă Abbie, şi Caitlin simţi cum căţeluşul se lipeşte speriat de piciorul ei.

— Nu-i nimic, nu te teme! murmură ea. Haide, vino să vezi!

Încercă să-l convingă pe Winston să iasă la iveală, şi el îi privi atent pe vizitatori de după picioarele ei, dând nesigur din coadă.

— Vai, ce frumuşel eşti! zise încet tatăl lui James, ghemuindu-se. Uşurel, Abbie! Să-l lăsăm întâi să se deprindă cu noi!

— Am citit că ogarii pitici englezi sunt foarte sensibili la atingere, e adevărat? o întrebă mama lui James pe Lucy, puţin îngrijorată. Trebuie să avem grijă când îl mângâiem? N-am vrea să se sperie.

Caitlin îşi muşcă buza de jos. James şi Abbie erau foarte liniştiţi şi răbdători, iar părinţii lor păreau genul de oameni care ar fi fost nişte stăpâni excelenţi. Se interesaseră despre câinele pe care-l voiau, exact aşa cum făcuse şi ea. Fetiţa sperase în secret că James şi ai lui aveau să se dovedească departe de ceea ce i-ar fi trebuit lui Winston, dar acum era limpede că i-ar fi putut oferi căminul perfect.

— Câtă vreme sunteţi atent şi câinele poate să vadă ce faceţi, n-o să se sperie. Vreţi să ţineţi dumneavoastră lesa? îi propuse Lucy tatălui lui James, şi Caitlin i-o întinse.

— Eu mă duc să... să...

Caitlin nu ştia ce avea să facă, de fapt. Intră înapoi în clădire, în aripa pentru câini. Pur şi simplu nu mai putea să stea acolo.

Winston întoarse capul după Caitlin care ieşea din curte şi trase de lesă, vrând să se ducă după ea. Era înconjurat acum de alţi oameni şi nu mai vedea bine încotro plecase fetiţa. Scânci îngrijorat, neştiind ce se întâmplă, dar Lucy era acolo, îi murmura blând şi îl freca încetişor pe urechi.

Căţeluşului îi plăcea de Lucy. Ea îi aducea de mâncare aproape în fiecare zi şi se oprea întotdeauna să-i spună câteva cuvinte calde şi să-l alinte. Oamenii care erau cu ea vorbeau şi ei frumos şi-l mângâiau. Poate nu era nimic rău în absenţa lui Caitlin, dar el tot îşi dorea ca fetiţa să fi rămas. Îi plăcea cel mai tare cum îl scărpina ea pe urechi şi cum îi şoptea. În mod sigur nu se dusese departe. Poate era chiar în spatele uşii.

— Winston!

Îl chema Lucy, şi el se întoarse. Directoarea îi arătă o minge pe care copiii aveau să i-o arunce. A, să dea o tură de curte! Exact asta îşi dorise!

Dar ar fi fost mai bine dac-ar fi rămas şi Caitlin.

Fetiţa se lipi de perete înăuntru, lângă uşa care dădea spre curte. N-o închisese complet şi-i auzea pe Abbie şi pe James râzând şi vorbind cu Winston. Probabil iar nu se pricepuse să aducă mingea. Pur şi simplu nu pricepea de ce e nevoie să facă aport. Îi plăcea mult mai mult să alerge după ea.

Ar trebui, evident, să iasă din nou, să zâmbească să fie amabilă şi să le spună lui James şi familiei lui cât de grozav e Winston. Ca şi cum nu-şi dădeau şi singuri seama! Sau poate ar trebui să facă aşa cum îi sugerase Lucy, s-o ajute pe Anna să hrănească pisicile. Orice, numai să nu mai stea aici ascultându-i pe cei care se îndrăgosteau de căţeluşul ei minunat. Dar nu se putea dezlipi de perete.

Clipi foarte repede, dându-şi seama că vocile de afară se schimbaseră. Erau mai scăzute şi parcă mai îngrijorate. Nesigură, se apropie de uşă, întrebându-se ce se întâmpla.

— Şi e un motan tânăr? întreba Lucy.

— Da, asta e singura mea grijă când vine vorba de un câine, spuse mama lui James. Biscuit e puţin nervos. N-aş vrea să-l tulbur şi de aceea ne dorim un pui. Ne-am gândit că unui câine adult i-ar fi mai greu să accepte traiul alături de o pisică, dar că un căţeluş ar lua-o ca pe ceva natural.

Lucy rămase tăcută câteva clipe şi Caitlin scoase abia simţit capul pe uşă s-o vadă: avea o expresie îngrijorată.

— În mod normal, aş fi perfect de acord cu dumneavoastră. Căţeii învaţă să convieţuiască într-adevăr cu pisicile, şi pentru majoritatea nu e o problemă...

— Ce este atunci? întrebă James. Lui Winston nu-i plac pisicile?

— Vă spun sincer, n-a văzut niciuna până acum, zise Lucy, zâmbindu-i. Dar problema e rasa lui. El e pe jumătate ogar pitic englez, iar ogarii de soiul ăsta se spune că sunt „vizuali”. Rasa a fost creată special pentru vânătoare, şi ei vânează bazându-se pe vedere, nu pe miros. Winston o să aibă instincte de ogar pitic, ceea ce înseamnă că o să fie tentat să fugărească orice e mic şi blănos şi se sperie de el.

— Aha!... Tatăl lui James se strâmbă puţin. Deci Biscuit...

— Nu vreau să spun că exact asta se va întâmpla, se încruntă puţin Lucy. Doar că s-ar putea întâmpla. E un risc. Şi, din acest motiv, noi nu recomandăm niciodată adoptarea unui ogar „vizual” de către o familie care are deja o pisică.

Caitlin se întoarse cu spatele la uşă şi-şi duse palma la gură. Afişă un zâmbet până la urechi şi ştia că n-ar trebui, dar nu se putea stăpâni...

Capitolul şapte

— James şi familia lui o s-o ia pe Millie în locul tău, îi spuse Caitlin lui Winston în timp ce-i umplea castronaşul cu mâncare. Fostul ei stăpân avea un motan, şi ea era foarte blândă, n-o fugărea niciodată şi nu-i făcea niciun rău. Lucy crede că s-ar putea chiar să-i ducă dorul. Se uită cum Winston îşi hăpăie mâncarea. Sunt sigură că ţi-ar fi plăcut mult să locuieşti cu James şi Abbie. Sunt foarte drăguţi. S-ar fi ocupat foarte mult de tine. Şi mă întreb dacă chiar ai fi fugărit-o pe pisica lor.

Îi venea greu să şi-l imagineze pe Winston înverşunat – era un căţeluş foarte plăcut şi afectuos. Dar Lucy îi explicase că nu era ceva pe care el să-l poată controla. Era un instinct de vânătoare care făcea de sute de ani parte din zestrea genetică a acestui soi de ogari.

— Chiar dacă n-ai să fii câinele lui James, curând o să-ţi găseşti şi tu un stăpân... Caitlin se ghemui să-l privească pe Winston cum îşi înfulecă lacom mâncarea pentru câini. Eşti prea frumos ca să rămâi aici multă vreme. Surorile tale au plecat deja, nu? Şi toţi colegii mei au fost de părere că eşti superb, oftă ea. Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea. Lucy zice că o să mă îndrăgostesc de alt căţeluş după ce ai să pleci...

Winston ridică ochii din castronul lui şi o privi ţintă. Părea revoltat de idee, şi Caitlin chicoti.

— Nu, nici eu nu cred. Dar mă aştept să fii adoptat dintr-un moment într-altul, se scutură ea de un fior. Ar putea fi chiar mâine. Asta dacă nu-i conving eu pe ai mei să te adoptăm noi. Deşi, ca să fiu sinceră, nu prea văd cum. Cu toate că amândoi mă laudă că fac voluntariat la adăpost, nu cred că-şi doresc cu adevărat un câine. Se aşeză pe podea, rezemată de peretele cuştii. Probabil ar trebui să mă duc să-i hrănesc şi pe ceilalţi. Lucy nu mi-a spus nimic, dar nu e drept să mă ocup doar de tine. Trebuie să te las să te îndrăgosteşti de viitorul tău stăpân. Îşi trecu braţul peste ochi. Doar că nu pot să nu mă gândesc că ţi-ar fi mult mai bine cu mine...

Winston linse ultimele firimituri din castron şi se uită încrezător în el, sperând să apară deodată mai multă mâncare. Degeaba. Porni atunci cu paşi agale spre Caitlin şi-şi puse botul pe genunchiul ei.

— Poate ar trebui să-i chem pe ai mei să te vadă. S-ar putea atunci să te vrea, continuă Caitlin, privindu-l drept în ochii calzi, întunecaţi. Nu cred că e cineva care să nu vrea să te ia. Doar dacă nu cumva are pisică. Şi bănuiesc că ar trebui să fim extrem de atenţi cu gerbilii lui Aidan şi cu

Trevor. Dar el oricum îi ţine tot timpul la el în cameră. Îşi trecu mâna peste gâtul neted al lui Winston şi vocea îi tremură puţin. Nu suport să mă gândesc că ai să te duci în altă parte şi ai să mă uiţi de tot. Azi-dimineaţă, Anna mi-a spus că întotdeauna pari dezamăgit când te scoate în curte fără mine. Nu ştiu dacă voia doar să fie drăguţă, dar chiar mi se pare că te bucuri să mă vezi, nu?

Winston se aplecă să-i lingă mâna şi apoi se trânti pe podeaua cuştii, pe spate, dând din lăbuţe în aer pentru ca fetiţa să-l mângâie pe burtă.

— Ia uite, ţi se simte mâncarea în stomac! Eşti mic şi slăbănog, pe urmă vine o umflătură mare aici, şi iar eşti mic şi slăbănog.

Winston se mai rostogoli o dată şi se urcă la Caitlin în poală, cuibărindu-se acolo cu un suspin prelung, fericit. Caitlin se uită la el cum se învârteşte să-şi găsească poziţia potrivită şi închide ochii, şi îl mângâie, de multe ori, fermecată de dungile lui de culoarea piersicii. Încerca să şi le întipărească în minte, îşi dădu seama, pentru cazul când el avea să dispară până se întorcea ea.

— Caitlin!

— E mama, şopti fetiţa, încercând să se ridice fără să-l trezească pe căţeluş. A zis că vine să mă ia. Ne vedem marţi, înghiţi ea în sec. Cel puţin... sper să ne vedem.

Winston se făcu ghem în poala lui Caitlin. Se simţea sătul şi se bucura de locul cald şi confortabil şi de cum îl dezmierda fetiţa. Căscă, scoţând nişte scâncete mărunte, un fel de schelălăieli aparte, şi visă că aleargă prin parc fugărind veveriţe.

Se trezi pe jumătate când Caitlin se ridică în picioare şi-l puse cu grijă pe perna lui. Trase chiar o pătură peste el şi-l înveli cu grijă pe margini, ca să se simtă cât mai comod. Dar apoi uşa metalică a cuştii zăngăni în spatele lui, şi el se trezi de-a binelea!

Caitlin pleca! Îl lăsa singur! Căţeluşul ar fi vrut tare mult ca fetiţa să rămână, să-l mai ţină în braţe. Scâncind, încercă să iasă de sub pătură, dar nu făcu decât să se împiedice în ea. Până când îşi trase lăbuţele afară şi ieşi din cuşcă, Caitlin dispăruse.

Winston se aşeză pe labele din spate la gura cuştii, ridică capul şi scoase un urlet îndurerat.

— Eşti bine, Caitlin? o întrebă mama în timp ce se îndreptau cu maşina spre casă. Eşti foarte tăcută astăzi. De obicei, când vii de la adăpost, îmi povesteşti tot ce-au făcut câinii, cum aţi pierdut un porcuşor de Guineea în spatele dulapului sau mai ştiu eu ce...

Fetiţa se rezemă cu capul de geamul maşinii.

— Sunt doar puţin obosită.

— Deci Lucy a zis că familia lui James nu-l poate lua pe Winston până la urmă? Păcat!

— Da, fu de acord Caitlin, deşi nu credea că e păcat. Dar e sigură că o să fie adoptat curând.

— Ar fi trebuit să mă duci să-l văd, zise mama, privind-o pieziş. Azi nu ne grăbeam. Mi-ar plăcea foarte mult să-l cunosc, după ce mi-ai povestit atâtea despre el.

— Mami, tu ţi-ai dorit vreodată să ai un câine? o întrebă Caitlin deodată.

— Hmmmm. Mama tăcu câteva clipe, privind înainte la drum. Eu şi tatăl tău am fost mereu destul de ocupaţi cu tine şi cu Aidan. Nu e vorba că nu mi-aş dori un câine, dar nu pot să spun că am fost înnebunită să am unul.

— Am înţeles... oftă Caitlin.

Nu era suficient. Dacă aveau un câine, părinţii ei ar fi trebuit să plătească pentru mâncare, pentru consultaţii la medicul veterinar, pentru hamuri speciale, căptuşite, care să nu roadă pielea sensibilă a ogarilor... Ar fi trebuit să-l scoată la plimbare şi să aranjeze să aibă cineva grijă de el când plecau în vacanţe. Era multă bătaie de cap, aşa că nu ajungea ca mama ei să nu refuze ideea de a avea un câine. Toată familia ar fi trebuit să fie entuziasmată, de fapt. Fetiţa se întoarse înapoi cu faţa spre geam, pentru ca mama să nu vadă lacrimile care-i şiroiau pe obraji.

Capitolul opt

De ziua ei, Caitlin se trezea de obicei cuprinsă de emoţie. Cu un an în urmă, când ea nu se putuse hotărî ce fel de petrecere voia să organizeze, tata îi dăruise o excursie surpriză pentru ei patru plus Lily. Fetiţa se trezise atunci la şase dimineaţa, nerăbdătoare să afle unde merge. Îi plăcuse atât de mult, încât anul acesta ceruse tot o surpriză.

Dar azi nu era fericită. Nu simţea deloc că abia aşteaptă călătoria. Oare ar fi fost cu totul nerecunoscătoare să

spună că nu vrea nimic special, că ar prefera pur şi simplu să meargă la adăpostul de animale?

Oftă şi-şi trase pătura peste cap. Bineînţeles că ar fi fost. Părinţii ei pregătiseră surpriza şi o invitaseră pe Lily la ei. Caitlin n-avea cum să se eschiveze, oricât ar fi vrut. Se întrebă fără mare curiozitate ce plănuiseră mama şi tatăl ei. Mama avea dreptate, vremea nu era nici pe departe atât de bună pentru o excursie la plajă cum fusese cu un an în urmă. Atunci ziua fusese minunată: înotaseră şi se zbenguiseră în mare, construiseră castele şi-l îngropaseră pe tata în nisip.

Bineînţeles, ar fi fost şi mai bine dac-ar fi avut un câine. Oare lui Winston îi plăcea să scurme în nisip? se întrebă Caitlin. Şi-l imagină împroşcând peste tot şi strănutând când firişoare de nisip îi intrau în nas. Probabil n-ar fi vrut să înoate, se gândi ea, pentru că ar fi fost prea frig pentru el. Iar pe unul din website-urile pe care le consultase citise că înotul e destul de dificil pentru ogari fiindcă sunt foarte supli, nu au deloc grăsime care să-i ajute să plutească. Dar poate i-ar fi plăcut să dea din labe măcar...

— Eşti trează?

Caitlin ieşi la iveală de sub pătură şi văzu că mama băgase capul pe uşă.

— Îhâmmm...

— La mulţi ani, iubito! Vii să mănânci? Avem gofre din acelea care-ţi plac ţie.

Caitlin dădu din cap. Ştia că ar trebui să sară din pat şi să se repeadă spre scări, dar nu se simţea deloc vioaie şi entuziastă.

— Cobor imediat, spuse.

Aidan şi părinţii ei stăteau în jurul mesei din bucătărie, pe care se vedea un teanc de felicitări aniversare şi de pachete. Chiar dacă ea nu era într-o dispoziţie prea veselă, cadourile arătau interesant.

— Ăsta e de la buni, iar ăsta de la ceilalţi bunici, o lămuri mama. Şi sunt şi vreo două mai mici de la noi. Dar restul cadoului va veni mai târziu.

Caitlin clipi de mai multe ori, nedumerită.

— Cum adică?

— O să vezi, nu-ţi face griji! zâmbi mama.

— Bine... dădu Caitlin din cap şi începu să deschidă felicitările.

Nu avea niciun cadou de la mătuşa Jen şi de la Alice şi Sam, ceea ce i se păru ciudat. Ei îi trimiteau întotdeauna ceva. Poate aveau să vină să i-l dea chiar ei.

— A, uite-o şi pe Lily! sări tatăl ei când cineva sună la uşă, şi fetiţa îl auzi murmurându-i ceva mamei în coridor.

Lily veni glonţ în bucătărie şi o strânse în braţe.

— Bună! La mulţi ani! Sunt frumoase cadourile? Ţi-am luat şi eu unul, dar nu-l pot desface chiar acum. Va trebui să mai aştepţi.

Caitlin se întoarse să-i privească acuzator pe părinţii ei, care veniseră pe urmele lui Lily până în bucătărie.

— Cadourile astea misterioase au legătură cu excursia? întrebă ea. Unde mergem? Chiar mi se pare ciudat...

— Linişteşte-te! Să ştii că merită să aştepţi, zise Aidan. Vârî jumătate de gofră în gură şi apoi vorbi cu gura plină. O să-ţi placă la nebunie, promit.

Caitlin îi trecu lui Lily platoul cu gofre şi îşi puse şi ea una pe farfurie. Erau felul ei preferat la micul dejun, dar azi nu simţea că i-ar fi foame. Cu toate acestea, cu tot dorul de Winston, era, aproape fără voia ei, curioasă să afle unde mergeau. Toţi ceilalţi păreau încântaţi de idee. Lily chicotea întruna, iar părinţii ei schimbau periodic priviri conspirative.

— Hei, spuneţi-mi şi mie ce se petrece! izbucni ea.

— Nicio şansă, zise tata, zâmbindu-i cu gura până la urechi. Dar s-a cam făcut timpul de plecare. Aidan, ai banda de legat la ochi?

— Bandă de legat la ochi? exclamă uimită Caitlin. Pentru ce?

Aidan scoase un sunet de exasperare.

— Ca să nu vezi unde mergem, domnişoară! Ce-i aşa de greu de înţeles?

— Nu fi rău cu ea, e ziua ei de naştere! îl certă Lily. Pune-ţi-o, Caitlin, vrem să plecăm!

— Biiiineee... mormăi sărbătorita. Dar e foarte ciudat.

Se ridică totuşi în picioare şi-l lăsă pe Aidan să-i lege una din eşarfele mamei la ochi.

— Câte degete am ridicat?

— Nu ştiu!

— Bun. Nu vede. Lily, ia-o de celălalt braţ! Hai, Caitlin!

Fetiţa îi simţi cum o apucă de braţe şi se împletici pe hol şi apoi pe scările de la intrare. Cineva descuie maşina, pentru că o auzi ţiuind.

— Deci mergem cu maşina? întrebă ea.

Nu ştia dacă e speriată sau emoţionată, dar stomacul i se cam întorsese pe dos.

— Să nu dai cu capul de uşă! zise Lily. Lasă-te puţin în jos! Doamne, ce situaţie haioasă! E cea mai frumoasă surpriză de ziua ta, ai să vezi!

— Mergem departe? întrebă Caitlin încercând să-şi pună centura.

Stătea în mijloc, între Lily şi Aidan.

— Hmmm...

Lily părea în dubiu.

— Gata, fără alte întrebări! zise ferm mama ei. Nu mai tot încerca să ghiceşti! Trebuie să fie surpriză!

Fetiţa se lăsă pe bancheta din spate, muşcându-şi buza. I se părea foarte ciudat să meargă fără să poată vedea nimic în jur. Fu aproape şocată când maşina se opri câteva minute mai târziu şi îi auzi pe Aidan şi Lily scoţându-şi centurile de siguranţă.

— Am ajuns? murmură ea, întorcând capul dintr-o parte într-alta şi încercând să-şi dea seama unde erau.

Nu ajunseseră mai departe de şcoala ei, ar fi zis. Dar ce sens avea să fi mers la şcoală?

— Da. Hai, vino pe-aici!

Aidan o trase uşor, şi Caitlin ieşi din maşină şi se opri să aştepte. Nu avea niciun fel de indicii despre locul unde se aflau – singurele sunete erau maşinile care treceau prin apropiere. Puteau să fie oriunde.

— Hai, sus pe scări! zise tatăl ei, şi fetiţa îi simţi braţul pe după umerii ei, conducând-o înainte. Cineva deschise o uşă – Caitlin o auzi cum scârţâia şi se hârşâia de podea – şi apoi înţelese.

Simţi mirosul: dezinfectantul acela special pe care îl foloseau aici. Şi acum, că îşi dăduse seama, auzea şi nişte lătrături înfundate, înăbuşite de uşile groase care separau aripa câinilor.

Erau în adăpostul pentru animale.

Caitlin se întoarse şi îl apucă pe tatăl ei de braţ.

— Tati! Ce facem aici?

Lucy râse – fetiţa fu sigură că ea e. Ghici că trebuia să stea la biroul de primire.

— V-am spus că o să-şi dea seama de îndată ce ajunge!

— Of! Speram să te ducem până la cuşcă, zise mama ei. Acum poţi să-ţi scoţi eşarfa, iubito!

Caitlin întinse mâna să-şi dea jos eşarfa de la ochi şi se uită apoi la toată lumea din jur. Toţi o priveau fericiţi şi zâmbăreţi, dar ea nu înţelegea de ce. Sau de ce o aduseseră aici.

— Tot nu ţi-ai dat seama, nu? zise Aidan cu un zâmbet cât toată faţa.

— Nu...

— Aveam de gând să vă ducem pe tine şi pe Lily la patinoar, îi povesti mama. Dar pe urmă ne-am schimbat planurile. Ia uite!

Dădu din cap spre uşa care ducea la cuştile pentru câini şi către Anna, care tocmai o împingea cu umărul. Ducea în braţe un căţeluş gri-albăstriu vârstat, care, de îndată ce o văzu, începu să scoată nişte hămăieli caraghioase, scurte şi ascuţite.

— Acum: te rog să ai în vedere faptul că Winston nu e deloc cadou de ziua ta, pentru că nu e o idee bună să dai animale de companie drept cadou, aşa că el va aparţine întregii familii... îi explică tata.

— Dar zgarda, lesa, coşul, pledurile, castroanele de mâncare, jucăriile şi cartea groasă despre ogarii pitici englezi pe care le-a găsit tata – astea da, toate sunt cadouri aniversare.

— Iar eu ţi-am cumpărat un tricou minunat cu un ogar pe el, zise Lily. L-am găsit cu mama ieri. Aş fi vrut să-l porţi când îl iei pe Winston, dar m-am gândit că poate ai să

ghiceşti. Iar dacă nu ghiceai, riscam să te necăjeşti din nou.

— Să mă necăjesc? repetă Caitlin, clipind din ochi în timp ce Anna i-l punea pe Winston în braţe şi el se zbătea, încercând s-o lingă peste tot.

— Ai fost foarte necăjită toată săptămâna, Caitlin! Chiar şi domnul Turner le spunea tuturor la şedinţă că şcoala va susţine adăpostul pentru animale şi îl va ajuta să construiască cuşti noi pentru mai mulţi câini, iar tu arătai complet plouată! De când a zis James că vrea să-l adopte pe Winston. I-am spus mamei tale în curtea şcolii despre asta, când ţi-ai uitat caietul de teme, miercuri.

Caitlin se întoarse şi o privi ţintă pe mama peste capul lui Winston.

— Am fost foarte impresionaţi de tot ce ai făcut, Caitlin. Ai lucrat atât de mult, ai venit aici după şcoală şi pe urmă ai mai făcut şi vânzarea la stradă. Aidan a zis că îţi doreai cu disperare un câine. Am sunat la adăpost să întreb dacă ar putea cineva să ne facă o verificare acasă în weekendul acela. Şi pe urmă Lily mi-a povestit cât de mult ţii la Winston. Dar, când am vorbit cu Lucy, familia lui James aranjase deja să vină să-l vadă. Nu-mi venea să cred că am ajuns prea târziu.

— Am sunat-o pe mama de îndată ce ne-am dat seama că ei n-o să-l poată lua pe Winston din pricina motanului,

continuă Lucy zâmbindu-i lui Caitlin. Ea şi tatăl tău au venit să-l vadă aseară.

— Când te-am lăsat cu Aidan pentru că am spus că avem câteva chestiuni speciale de ultim moment de pregătit pentru ziua ta, zise tata, eram aici. Şi pe urmă ne-am dus la magazinul cel mare pentru animale de companie din afara oraşului.

— Dar... dar nu ştiam că vreţi un câine! Mami, aşa ai zis ieri, în maşină!

— Da, scumpo, dar nu cred c-aş fi putut spune: „Da, aş vrea foarte mult un câine şi chiar o să ne luăm un ogar superb!”, nu? Mama veni să-i ia în braţe, şi pe ea, şi pe Winston, şi râse pentru că puiul se chinuia să se caţăre pe Caitlin ca s-o lingă şi pe ea. A trebuit să mă prefac şi crede-mă că nu mi-a fost uşor! Voiam foarte mult să-ţi spun, mai ales când te-am văzut cât erai de tristă! Aproape că am cedat, a fost cât pe ce să-mi scape, dar m-am gândit că tata, Aidan şi Lily n-o să mi-o ierte!

— Încă nu-mi vine să cred, murmură Caitlin. Chiar avem un câine!

E greu să te gândeşti la altceva când un căţeluş năstruşnic te linge pe toată faţa.

— Aaaah, nu în ureche!

Winston se eliberă din nou de sub pătură şi o porni de-a curmezişul podelei către Caitlin. Nu voia să stea în coş, deşi era confortabil. Dacă adormea acolo, n-avea s-o mai găsească la trezire, era sigur.

Apucă pătura cu dinţii şi smuci de ea, trăgând-o afară din coş şi târând-o după el.

— Ce este, nu-ţi place acolo? M-am sculat doar să beau puţină apă.

Winston dădu drumul pledului pe piciorul fetiţei şi apoi se întinse. Nu ştia prea bine cum e cu casa aceasta nouă şi cu coşul, dar Caitlin era aceeaşi, şi el n-avea de gând s-o mai lase să plece de data asta. Trase de pătură, încercând s-o tragă peste el, dar fetiţa întinse mâna şi-l ridică. Se aşeză apoi lângă coşul lui, pe podea, cu el în braţe. Winston mirosi suspicios coşul şi apoi se răsuci de câteva ori până-şi găsi cea mai bună poziţie. Îşi puse botul pe braţul ei, ca să n-o lase să se mişte.

— Stai liniştit! zise Caitlin, înfăşurându-l mai strâns în păturică. Nu mai plec nicăieri. Iar tu ai să rămâi aici, îţi promit.

Căţeluşul zvâcni uşor din urechi, dar era deja pe jumătate adormit.

WINSTON,
CĂȚELUȘUL DIN ADĂPOST

Pentru toți cei care au grijă de ogari cenușii – sunteți minunați!

Holly Webb

WINSTON, CĂȚELUȘUL DIN ADĂPOST

Ilustrații de Sophy Williams
Traducere de Justina Bandol

PRIMA MEA LECTURĂ

Povești cu cățeluși

WINSTON

CĂȚELUȘUL DIN ADĂPOST

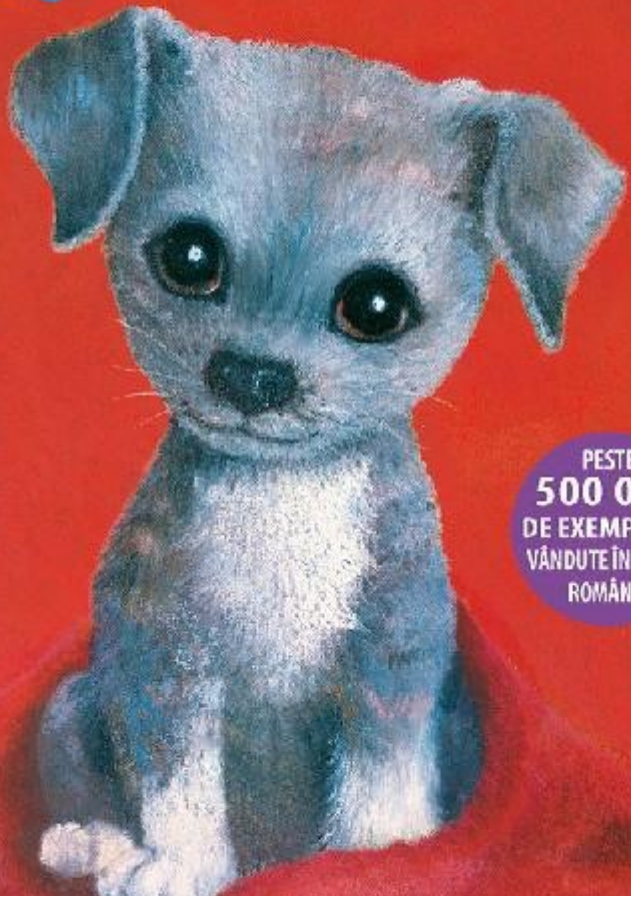

PESTE 500 000 DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN LIMBA ROMÂNĂ!

CUPRINS

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul şase

Capitolul şapte

Capitolul opt